

Németh István Péter

7 városligeti anzix

(avagy könyvjelzők Krúdy Gyula
Őszi versenyek című kisregényébe)

1.

*„Hunyadi János középkori várának másolat a pesti
Városligetben éppen olyan szomorú hely volt e percben,
mint akár a valódi vajdahunyadi vár az erdélyi hegyek között.”*

Szállingóznak a meggy szirmai,
hajadba vágyna mind hullani,
s vékony vesszeivel a lombja-sincs fa
cinkének sohse rab kalitka –

onnan a rőt fagyalbokrokra, akár
a Liget csonkolt fáira száll
vissza felőlünk: micsoda madár!

2.

„Bennek már a hatodik meetingen nem futottak a lovak...”

Álmom már egyre csak a tavas Városliget,
honnét egy darabka platán-kérget is kaptam
Tőled. Ott kedvenc Krúdy-hősöm hajdan
padon ücsörgött. Lova máig felém üget,

s ér ide mint hőkölő fa. Mindnyájatoké
így vagyok, éppen kezed fogva oké,
hogy leginkább Ben voltam. Az elcsapott zsoké.

NÉMETH ISTVÁN PÉTER (1960) az ELTE magyar-könyvtár szakán végzett. Tapolcán él. Legutóbbi kötete: *Virágok világánál* (2020).

3.

*„Mintha azt jelentené a láthatatlan helyről küldött őszi szál,
hogy az örömek muladozóban vannak a földről...”*

Hányszor nem tapadott a régi őszökön már
kamasz arcomba ezüstös ökörnyál,
s e maszk csiptetője rótarany hajszáladat
most is őrzi, mely ölelésedből rám maradt.

Akárha madárka rúgta volna el magát,
szememben vérgallyként ing, tovább
remeg szívemből kihajolva az ág.

4.

*„A ruhám, ami előkelő dámát mutat, egy idegen
ember műve, a szabóé. Nyerges cipőmet a suszter varrta.
Hajamat a fodrásznő alakítja olyan frizurává, hogy
nagyszerűnek tűnök fel az emberek előtt.
Gondtalan mosolyom mögött, nevetgélő hangom alatt,
víg modorom függönye alatt egy gyenge, lábán
alig járni tudó, félénk és megszorodott asszony lakik.”*

Már több mint hatvan évünk ráment,
s még a szemem sem simálta ezt a jezsáment
itt, merre csak a Liget sétánya vezet
csonkolt fái alatt, hol végig fogom kezed.

Mögöttünk el-elmaradnak a százszorszépek,
mert a te sportcipőd talpa még s még egy
virágot is a téli fűre lépett.

5.

*„A nő a ligetnek abba a részébe irányította lépteit,
ahol a tó van és az elhagyott híd, Vajdahunyad vára alatt.
A hídon megállott, és elgondolkozva nézett a vízbe,
amelynek felszíne tele volt hervadt levelekkel.”*

Egy gyermek gyöngykavicsokat hoz
nekünk, a könnytelen szökőkúttól a padhoz;
nyitott tenyérrel mint legnagyobb kincsét.
Le se hunyt szemmel szunnyad mindkét

oroszlánja a béletes tepmlomkapunak.
A tóban tükröződik Vajdahunyad.
Az égbe platánok nyújtják csomkjukat.

6.

*„Egyetlen alak volt látható messzi és közel: a Névtelen jegyző
barátságuklyával eltakart feje a vár udvarán. Anonymus
bronzfigurája csendesen szendergett.”*

Ha szembe jönne valaki, arcomba
aligha látna a krónikás szobra
közeliében. Miképp ő most a hűvös bronzba,
úgy puha sáladba vagyok burkolózva.

Kívüled én senkit se lássak, ahogy
nem is kell, hogy tudják századok,
nem voltam a királyoké. S Neked, ki vagyok?

7.

*„Reggel kinyitottam a kezem az álmoskönyv után,
de hiába kerestem álmaim magyarázatát.”*

Láttuk a várkastélyt és az örökzöldeket
összekötő kőhidacska íveit,
egy vadkacsapár úszott hozzád még közelebb,
nélkülem-sétákon híveid.

Vártam, fotómasinám tartva, fölszikkázik
a Nap, s hozzák is szárnyukon egy messzi másik
tóból bódult halak szerelmes ikráit.

